

Всички феички са прекрасни. Пърхат с пъстрите си крилца и живеят в най-уханните цветя. Танцуват с пеперудите и пеят с птиците. Разпръскват вълшебния си пращец и даряват с радост всички във вълшебната гора. Но в една вълшебна гора, имаше една много тъжна феичка. Всички я наричаха Пелота. Тя беше доста едра феичка, направо приличаше на летяща топчица, закачена за тънички крилца. Косата ѝ се стичаше като струйки сладък мед по раменете ѝ и образуваше непокорни къдрици. Очите ѝ грееха с цвета на пролетно небе. За разлика от всички феи, които имаха рокли на цветя, нейната беше синя, на сини листенца. Никъде не се продаваха такива големи рокли и майка ѝ уши рокличка от едно перде. Въпреки всичко тя много си я харесваше. За да има все пак нещо цветно, сама си заши на коланчето четири копченца с форма на цветенца. Другите феи ѝ викаха "Топка-Пелотка" и никой в училище не искаше да бъде приятел с нея. Тя стоеше сама на последния чин, за да не пречи на съучениците си да виждат черната дъска. За разлика от всички ученици, които бързаха да свърши часа, Пелота най-много мразеше междучасието. Тогава всички я заобикаляха и започваха да пеят една ужасна песен:

*Топка-Пелотка
падна в локва
Започна да реве,
стана на кюфте.*

От всички най-много я тормозеше Слав. Той беше доста слаб с голям черен перчем, който падаше над окото му и много се гордеше с това. Имаше се за невидан хубавец и самочувствието му стигаше до небето. Не изпускаше момент да се подиграе на нещастната си съученичка.

си на всички страни и си мислеше, че танцува, макар че не си личеше много танцовата му стъпка. Това беше истинско щастие.

7

Пелота гледаше през прозореца и се радваше колко красиво ставаше всичко. Точно както си го беше представяла. По главната улица видя огромния вълк да се приближава към тях.

- Вижте! - викна тя. - Вълкът идва насам.

- Бързо се скрий да не те види! Толкова е страшен, може и теб да те лапне за десерт - каза притеснено майка ѝ.

- Но той ни спаси! Трябва да му благодаря. Винаги, когато някой направи нещо добро за теб, трябва да му благодариш. Той трябва да знае, че оценяваш това, което е направил, че те е зарадвал и трудът му не е бил напразно.